

SI HI ENTRES, T'ATRAPARÀ

EL

SOTERRANI

NATASHA PRESTON

EL
SOTERRANI

NATASHA PRESTON

Traducció d'Esther Roig

Fanbooks

Títol original: *The cellar*

Publicat originàriament als Estats Units per Sourcebooks,
un segell de Sourcebook, Inc.

www.sourcebooks.com

© del text: Natasha Preston, 2017

© de la traducció: Esther Roig, 2017

© de la imatge de la coberta: Evgeny Karandaev/Shutterstock
Images Cover iCCover

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2017

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: setembre del 2017

ISBN: 978-84-16716-50-0

Dipòsit legal: B. 14.987-2017

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

SUMMER

Dissabte, 24 de juliol (en l'actualitat)

Mirant per la finestra de la meva habitació, em vaig trobar amb la grisor d'un típic dia d'estiu anglès. Els núvols gruixuts feien que semblés massa fosc per ser juliol, però això no em va desanimar. Aquella nit celebraria el final del curs anant a un concert de la banda de l'institut i estava decidida a passar-m'ho bé.

—Hola, a quina hora sortiràs? —va preguntar en Lewis. Va entrar a la meva habitació sense trucar, com sempre, i es va asseure al llit. Feia més d'un any que sortíem, o sigui que a hores d'ara estàvem molt còmodes junts. De vegades enyorava l'època en què en Lewis encara no em deia que penjava el telèfon perquè havia de pixar o que recollia els calçotets bruts de terra abans que arribés jo. La meva mare tenia raó: com més temps estaves amb un home, més ordinari es tornava. I tot i així no l'hauria canviat per res. Representa que has d'acceptar els que estimes tal com són, o sigui que acceptava la seva deixadesa.

Vaig arronsar les espatlles i em vaig mirar al mirall. Els meus cabells no tenien cap gràcia: eren massa llisos, i no acabaven mai de quedar bé. Ni tan sols quan els volia donar un aspecte despentinat. Per molt «fàcils» que semblessin a la revista els passos per aconseguir un escabellat perfecte, no me'n sortia mai.

—De seguida. Estic bé?

Diuen que el que ens fa més atractius és tenir seguretat en nosaltres mateixos. Però què havia de fer si no tenia seguretat en mi mateixa? No era una cosa que es pogués dissimular sense que es notés. No era bonica com una model ni sexi com les noies de *Playboy*, i no tenia carretades de seguretat en mi mateixa. Bàsicament, estava ben fotuda i tenia molta sort que en Lewis fos tan cec.

Ell va somriure i va fer cara d'exasperació: aquella cara de «ja hi tornem a ser». Al començament l'irritava, però ara em sembla que només li feia gràcia.

—Saps que et veig pel mirall, oi? —vaig dir, mirant el seu reflex amb indignació.

—Estàs preciosa. Com sempre —va contestar—. Segur que no vols que t'acompanyi, aquesta nit?

Vaig sospirar. Una altra vegada. El club on es faria el concert era a dos minuts caminant de casa. Era un trajecte que havia fet tantes vegades que l'hauria pogut recórrer amb els ulls embenats.

—No, gràcies. Hi aniré a peu. A quina hora sortiràs?

Va arronsar les espatlles i va serrar els llavis. M'encantava quan feia això.

—Quan el gandul del teu germà estigui a punt. N'estàs segura? Et podem passar a buscar.

—Que no, de debò! Surto ara mateix, i si t'has d'esperar que en Henry estigui a punt, en tens per estona.

—No hauries de caminar sola de nit, Sum.

Vaig tornar a sospirar, més fort, i vaig llançar el raspall sobre la calaixera de fusta.

—Lewis, fa anys que camino sola. Abans anava i tornava caminant de l'escola cada dia, i l'any que ve ho tornaré a fer. Aquestes funcionen perfectament. —Em vaig picar les cames amb tota la intenció.

Hi va passejar els ulls i vaig veure com li lluien.

—Mmm, ja ho veig, ja.

Somrient, el vaig fer seure al llit amb una empenta i m'hi vaig asseure a la falda.

—Pots sortir del paper de xicot superprotector i fer-me un petó?

En Lewis va riure i els ulls blaus se li van il·luminar quan els seus llavis van tocar els meus.

Després de divuit mesos, els seus petons encara m'acceleraven els batecs del cor. En Lewis m'havia començat a agradar quan jo tenia onze anys. Venia cada setmana a casa amb en Henry després de l'entrenament de futbol mentre la seva mare era a la feina. Em pensava que era un enamorament passatger —com el que vaig tenir per l'Usher a la mateixa època— i no hi vaig donar importància. Però quan quatre anys després encara em feia sentir aquells sotrats a la panxa, vaig saber que era alguna cosa més.

—Feu fàstic, vosaltres dos.

La veu greu i empipadora del meu germà em va sobresaltar i em vaig dreçar.

—Calla, Henry —vaig dir, exasperada.

—Calla, Summer —va contestar.

—És increïble que tinguis divuit anys.

—Calla, Summer —va repetir.

—Au, toco el dos —vaig dir, i vaig sortir de sobre en

Lewis. Li vaig fer un últim petó i vaig marxar de l'habitació.

—Idiota —va murmurar en Henry.

«Idiota immadur», vaig pensar. Ens aveníem —de vegades— i era el millor germà gran que podia demanar, però em feia tornar boja. No tenia cap dubte que ens faríem la guitza fins que ens moríssim.

—Summer, ja te'n vas? —va cridar la mare des de la cuina.

«No, jugo a travessar la porta!».

—Sí.

—Vés amb compte, reina —va dir el pare.

—És clar. Adéu —vaig contestar ràpidament, i vaig marxar abans que m'ho poguessin impedir. Encara em tractaven com si anés a primària i no pogués sortir sola. El nostre poble devia ser —de fet, era— el lloc més avorrit del món; no hi passava mai res remotament interessant.

L'emoció més gran que havíem viscut havia sigut feia dos anys, quan va desaparèixer la vella senyora Hellmann —sí, com la maionesa— i la van trobar al cap d'unes hores voltant pel camp de pastura de les ovelles cridant el seu marit difunt. Tot el poble havia sortit a buscar-la. Encara recordo l'emoció de pensar que a la fi passava alguna cosa.

Vaig anar cap al camí més que conegut, paral·lel al cementiri. Aquesta era l'única part del trajecte que no m'agradava fer sola. Els cementiris. Feien por —és un fet—, i més si anaves sola. Vaig caminar observant discretament al voltant. Estava inquieta, fins i tot després d'haver passat el cementiri. Vivíem en aquell barri des que tenia cinc anys i sempre m'hi havia sentit segura. Havia passat la infantesa jugant al carrer amb els amics i ara que érem grans ens trobàvem al parc o al club. Coneixia aquell poble i la gent que

hi vivia com el palmell de la meva mà, però el cementiri sempre em provocava esgarrifances.

Em vaig tancar més fort l'abric i vaig accelerar el pas. Gairebé es veia el club, a la cantonada següent. Vaig tornar a mirar enrere i em vaig sobresaltar quan una silueta fosca va sortir per darrere d'una bardissa.

—Perdona, noia, que t'he espantat?

Vaig sospirar d'alleujament quan vaig veure que era el vell Harold Dane. Vaig fer que no amb el cap.

—No es preocupi.

Va aixecar una bossa negra aparentment pesada i la va llençar al contenidor amb un esbufec, com si estigués aixecant pesos. Molt prim i amb la pell arrugada i flàccida, semblava que s'hagués de partir pel mig si es doblegava.

—Vas a la *boîte*?

Vaig somriure en sentir aquella paraula. *Boîte*. Ha! Així en devien dir quan ell era jove.

—Sí. He quedat amb els amics.

—Molt bé, diverteix-te, però vés amb compte amb el que beus. Avui dia no se sap mai el que els nois poden posar a les begudes de les noies maques —va advertir, brandant el cap com si fos l'escàndol de l'any i tots els adolescents haguessin sortit a violar les seves amigues.

Rient, vaig aixecar la mà i em vaig acomiadar.

—Aniré amb compte. Bona nit.

—Bona nit, maca.

Des de la casa d'en Harold es veia el club, i a mesura que m'acostava a l'entrada em vaig anar relaxant. La meva família i en Lewis m'havien esporuguit; quina bestiesa. Era gairebé a la porta, quan la meva amiga Kerri em va agafar el braç des de darrere i em va sobresaltar. Va riure, amb els ulls brillants d'hilaritat. Quina gràcia!

—Perdona. Que has vist la Rachel?

Quan el meu cervell va processar la cara de la meua amiga i no la cara d'aquell sonat de *Scream* o del Freddy Kruger, el meu cor va recuperar el ritme normal.

—No he vist a ningú. Acabo d'arribar.

—Ostres. Se n'ha anat corrent després d'una altra discussió amb l'idiota i ara té el mòbil apagat! —Ah, l'idiota. La Rachel tenia una relació intermitent amb en Jack, el seu nòvio. No ho he entès mai: si dues persones no se suporten el noranta per cent del temps, el que han de fer és plegar—. L'haurem de buscar.

Per què? Volia divertir-me amb els amics, no anar darrere d'una noia que feia temps que hauria d'haver deixat l'inútil del seu xicot. Sospirant, em vaig resignar a l'inevitable.

—Entesos, per on se n'ha anat?

La Kerri em va mirar inexpressivament.

—Si ho sabés, Summer...

Agafant aire, me la vaig emportar de la mà altre cop cap al carrer principal.

—A veure. Jo vaig a l'esquerra i tu a la dreta.

La Kerri em va fer una salutació militar i se'n va anar per la dreta. Vaig riure i vaig anar pel meu cantó. Esperava que la Rachel fos a prop.

Vaig travessar la pista propera al club i em vaig dirigir a la tanca de darrere per veure si la Rachel havia agafat aquella dreuera per tornar a casa. L'aire era més fred i em vaig fregar els braços. La Kerri havia dit que la Rachel tenia el mòbil apagat, però vaig intentar trucar-li igualment i, per descomptat, em va sortir el contestador. Si no volia parlar amb ningú, per què intentàvem trobar-la?

Vaig deixar un missatge poc coherent al contestador

—no m'agradava gens deixar missatges— i vaig travessar la tanca cap a la rampa de monopatí del fons del parc. Els núvols es van moure, i van crear un efecte gris de remolí al cel. Era depriment i feia una mica de por, però també era bonic. Una brisa lleugera i fresca em va fregar la cara, i els cabells ros clar —segons l'aspirant a perruquera Rachel— em van tapar els ulls i em va venir una esgarrifança.

—Lily?! —va cridar una veu greu darrere meu. No la vaig reconèixer. Em vaig girar i vaig recular quan vaig veure un home alt i de cabells foscos. Se'm va contreure l'estómac. Estava amagat entre els arbres, o què? Era tan a prop que podia veure el somriure de satisfacció que tenia a la cara i els cabells pulcres, immòbils malgrat el vent. Quanta escuma es devia haver posat? Si no hagués estat tan espantada, li hauria preguntat quin producte utilitzava, perquè a mi els cabells no se m'aguantaven mai—. Lily —va repetir.

—No. Ho sento. —Vaig empassar-me la saliva, vaig recular una passa i vaig donar una ullada al voltant amb l'esperança vana que hi hagués algun amic meu per allà—. No sóc la Lily —vaig murmurar, redreçant l'esquena i mirant-lo a la cara com si estigués segura de mi mateixa. Era molt més alt que jo i em mirava des de dalt amb uns ulls foscos i terribles.

Va brandar el cap.

—No. Tu ets la Lily.

—Sóc la Summer. S'ha equivocat de persona. —Friqui de merda!

Sentia com el pols em batejava a les orelles. Havia de ser estúpida per dir-li el meu nom. Em va continuar mirant, somrient. Em feia venir ganes de vomitar. Per què es pensava que em deia Lily? Esperava que només fos que

m'assemblava a la seva filla o una cosa així i que no es tractés d'un sonat.

Vaig recular un pas més i vaig buscar algun lloc per on poder fugir si calia. El parc era gran i encara era molt al fons, just davant dels arbres. Allà era impossible que em veiés ningú. Només de pensar-hi tenia ganes de plorar. Per què hi havia anat sola? Tenia ganes de xisclar d'haver estat tan estúpida.

—Tu ets la Lily —va repetir.

Abans que pogués parpellejar, va estirar els braços i em va agafar. Vaig intentar cridar, però em va posar la mà a la boca per sufocar els meus crits. Però què feia? Vaig bellugar els braços desesperadament per intentar deixar-me anar. «Oh, Déu meu, em matarà». Se'm van omplir els ulls de llàgrimes. El cor se'm va accelerar. Sentia un pessigolleig a les puntes dels dits i l'estómac se'm va contreure de por. «Em matarà. Em matarà».

L'home de la Lily em va estirar amb tanta força que l'aire em va sortir dels pulmons de cop quan vaig topar contra ell. Em va girar de manera que vaig quedar amb l'esquena enganxada al seu pit. I amb la mà em va tancar la boca i el nas, mentre jo feia esforços per respirar. No em podia moure, i no sabia si era perquè em tenia agafada amb tanta força o perquè estava massa atordida. I em podia fer el que volgués, perquè jo no podia moure ni un trist múscul.

Em va fer travessar la tanca del fons del parc i, després, la pista. Vaig intentar cridar una altra vegada per demanar ajuda, però contra el palmell de la seva mà amb prou feines vaig fer soroll. Va xiuxiuejar «Lily» una vegada darrere l'altra mentre m'arrossegava cap a una furgoneta blanca. Vaig veure passar els arbres al meu costat i els ocells van volar

per sobre nostre i es van posar a les branques. Tot continuava amb normalitat. Déu meu, m'havia d'escapar ara. Vaig arrossegar els peus per terra i vaig cridar tan fort que el coll em va començar a fer mal immediatament. Però era inútil; no hi havia ningú que em pogués sentir, fora dels ocells.

Em va passar un braç per sobre, fent-me pressió sobre l'estómac. Vaig cridar de dolor. Tan aviat com em va deixar anar per obrir la porta de darrere de la furgoneta, vaig cridar demanant ajuda.

—Calla! —va exclamar, ahora que m'empenyia dins del vehicle.

Mentre forcejava, em vaig picar el cap contra el cantó de la furgoneta.

—Deixa'm anar, sisplau. Deixa'm anar. No sóc la Lily. Sisplau —vaig suplicar, i em vaig agafar el costat del cap adolorit. Tremolava de por i em costava respirar; havia de fer esforços per fer entrar aire als pulmons.

Se li van inflar els narius i va obrir molt els ulls.

—Et surt sang. Neteja't. Ara —va grunyar en un to amenaçador que em va fer tremolar. Em va passar un mocador i un gel antisèptic. Què? Estava tan espantada i confosa que no em podia moure—. Que et netegis! —va cridar, i em va fer esgarriar.

Em vaig acostar el mocador al cap i em vaig eixugar la sang. Em tremolaven tant les mans que gairebé vaig vessar el líquid quan me'n vaig voler abocar una mica al palmell per desinfectar-me el tall. La coïssor em va fer tensar la mandíbula. Vaig fer una ganyota de dolor. L'home m'observava atentament, respirant fort, com si li causés repugnància. Què coi li passava?

Tenia la visió entelada per les llàgrimes que em queien galtes avall. Va agafar el mocador, amb compte de no tocar

cap part del meu cos, i el va posar dins d'una bossa de plàstic, que es va guardar a la butxaca. Després es va rentar les mans amb el desinfectant. El vaig observar amb horror. El cor em botava dins del pit. No em podia creure el que m'estava passant.

—Dóna'm el mòbil, Lily —va dir amb calma, parant la mà. Vaig plorar encara més mentre ficava la mà a la butxaca, treia el mòbil i l'hi donava—. Bona noia. —Va tancar la porta de cop, i em va deixar a les fosques. No! Vaig cridar i vaig picar la porta. Un moment després vaig sentir el rugit inconfusible del motor i la sensació oscil·lant de la furgoneta que es movia. Estava conduint. Conduint a algun lloc. Per fer què?

—Ajudeu-me, sisplau! —vaig cridar, i vaig picar amb els punys la porta de darrere. Era inútil; era impossible que la porta es mogués, però ho havia d'intentar. Cada vegada que girava una cantonada, queia contra un cantó de la furgoneta, però m'aixecava i tornava a cridar demanant ajuda i picant la porta. Vaig començar a panteixar i em costava agafar aire. Em feia l'efecte que no m'entrava aire als pulmons.

L'home va continuar conduint, i amb cada segon que passava, vaig començar a perdre l'esperança. Moriria. Finalment, la furgoneta es va parar i em vaig paraitzar. «Ja està. Em matarà aquí mateix».

Al cap d'uns dolorosos segons d'espera i de sentir els seus passos a fora, la porta es va obrir i vaig somicar. Volia dir alguna cosa, però no em sortia la veu. Va somriure, va estirar la mà i em va agafar el braç abans que em pogués apartar. Érem al mig del no-res. Hi havia una gran casa de maó roig al final d'un camí de pedra; estava envoltada d'arbustos alts i arbres. Qui em trobaria mai, allà? No hi havia

res conegut en l'entorn; semblava igual que qualsevol altra carretera comarcal de les que hi havia a prop del meu poble. No tenia ni idea d'on m'havia portat.

Quan em va treure de la furgoneta i em va empènyer cap a la casa, vaig intentar resistir-me, però era massa fort. Vaig cridar desesperada en un últim intent de demanar ajuda, i aquesta vegada em va deixar fer, cosa que encara em va fer més por, perquè volia dir que no creia que em pogués sentir ningú.

Mentre em preparava per morir... i pel que fos que tingués previst per a mi abans d'això, vaig repetir mentalment «T'estimo, Lewis» sense parar. Se'm va encongir el cor. Què em devia voler fer? Clavant-me empentes, em va fer travessar la porta i avançar per un passadís llarg. Vaig intentar fixar-me en tot —el color de les parets, on hi havia les portes—, amb l'esperança d'escapar, però era incapaç de retenir-ho. Pel que podia veure, al passadís hi havia llum i s'hi estava calent, el contrari del que m'esperava. Se'm va glaçar la sang, i els seus dits, que se'm clavaven fort als braços, em feien mal. Vaig mirar i vaig veure-li les puntes enfonsades a la meua pell, obrint-m'hi cràters.

Em va donar una empenta i vaig anar a espetegar de sobte contra una paret verd menta. Em vaig arraulir en un racó de l'habitació, tremolant violentament i preguntant que per un miracle canviés d'opinió i em deixés anar. «Fes el que et digui», em vaig dir. Si mantenia la calma i aconseguia parlar amb ell, potser el podria convèncer perquè em deixés anar o em podria escapar.

Grunyint, va apartar una prestatgeria que li arribava a l'espatlla, i va quedar a la vista el pany d'una porta. La va obrir i se'm va tallar la respiració quan vaig veure una escala de fusta a l'altra banda. El cap em va rodar. Allà baix

seria on em faria el que tenia pensat fer-me. Em vaig imaginar una habitació bruta i llòbrega amb una taula de quèfan de fusta, safates plenes d'estrís esmolats i una pica plena de verdet.

Vaig recuperar la veu i vaig tornar a cridar, aquesta vegada sense parar encara que em fes mal la gola.

—No, nooo! —vaig cridar amb tota la força dels meus pulmons. Em pesava el pit intentant respirar. «Somio. Somio. Somio. Somio. Somio».

Amb la seva força em va arrossegar fàcilment, tot i que em vaig resistir tant com vaig poder. Era com si no pesés gens per a ell. Em va empènyer cap a la paret estreta de maó de davant de la porta. Em va tornar a agafar pel braç, més fort, i em va empènyer fins a mitja escala. Em vaig quedar quieta, paralitzada pel xoc i sense entendre del tot el que estava passant.

Els ulls se'm van esbataran quan vaig mirar al voltant. Era en una sala gran pintada d'un color blau clar sorprenentment bonic, massa bonic per ser la cova de tortura d'un boig. Hi havia una cuineta en una punta, dos sofàs marrons de pell, una butaca en un racó de cara a un petit televisor col·locat enmig de la sala i tres portes de fusta al cantó oposat a la cuina. Estava gairebé més impactada que alleujada pel que hi havia realment allà baix.

No semblava un soterrani. Era massa net i endreçat, tot estava pulcrament ordenat. Vaig sentir una aroma de llimona tan forta que em feia pessigolles al nas. A la tauleta auxiliar de darrere la taula i les cadires del menjador hi havia quatre gerros: un, amb roses, un altre, amb violetes, i el tercer amb roselles. El quart estava buit.

Vaig ensopegar al graó, i em vaig repenjar a la paret per no caure escales avall. La porta es va tancar de cop, i em va

provocar una esgarripança a la columna. Ara estava atrapada. Vaig deixar anar un crit i vaig topar amb la paret dura en el mateix moment que apareixien tres noies al peu de l'escala. Una d'elles, una morena atractiva que em va recordar una mica la meva mare quan tenia poc més de vint anys, em va somriure afectuosament, però amb tristesa, i em va oferir la mà.

—Vine, Lily.